

Arrest

nr. 92 942 van 5 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 9 mei 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 27 juli 2012 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door

Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maakt betrokkene in haar aanvraag 9ter dd. 09.05.2012 medische getuigschriften over. Geen van deze medische getuigschriften is echter opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 09.05.2012, dus na de invoegingtrekking op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de initiële aanvraag werd overgemaakt (Arrest 70 753 RvV dd. 28.11.2011 en Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een eerste en enige middel kan worden beschouwd, voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster licht dit middel als volgt toe:

"Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij slordig is omgegaan met de regularisatieaanvraag om medische redenen van verzoekende partij van 18 november 2012.

Deze aanvraag die bestaat uit een begeleidende schrijven en een verzoekschrift met stavingsstukken genummerd 1 tot en met 8 is op haar diensten verloren gegaan.

Het eerste stavingsstuk bij het verzoekschrift " 1. Omstandig medisch verslag van dr. HW van 2 november 2011 (2pp.)" is het standaard medisch getuigschrift dat door de wet wordt voorgeschreven (art. 9, § 1 van voormelde Wet van 15 december 2012) (zie bijlage nr. 1 bij stuk nr. 3).

Omdat verzoekende partij informeerde naar de stand van zaken in haar dossier en verwerende partij beweerde haar regularisatieaanvraag niet te bezitten diende zij opnieuw haar dossier in eensluitende kopie in met een begeleidend schrijven van 9 mei 2012 (zie stuk nr. 2).

De bestreden beslissing verwijst naar dit begeleidend schrijven van 9 mei 2012 j en kent daarmee de inhoud van deze aangetekende brief inclusief de / eensluitende kopie van het begeleidend schrijven van 18 november 2011, het 1 verzoekschrift met stavingsstukken waaronder het standaard medisch getuigschrift als stavingsstuk nr. 1 als bijlage.

In tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven werd het initiële verzoekschrift niet op 9 mei 2012 maar per aangetekend schrijven op 18 november 20 is ingediend (zie stuk nr. 3).

Het initiële verzoekschrift bevat ook kennelijk het wettelijk voorgeschreven medisch getuigschrift (zie hoger).

Hiermee staat vast dat de argumentatie van verwerende partij noch kant noch wal raakt en de bestreden beslissing niet draagkrachtig kan ondersteunen. Schending van de motiveringsplicht.

Door de originele regularisatieaanvraag van 18 november 2011 te verliezen en aan een rappelschrijven een verkeerde conclusie aan de bekende feiten te verbinden heeft verwerende partij bovendien onzorgvuldig gehandeld. Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden

beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Waar verzoekster betoogt dat de initiële aanvraag tot machtiging om verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds op 18 november 2011 werd ingediend, stelt de Raad vast dat dit niet door de stukken van het administratief dossier wordt bevestigd.

Verzoekster slaagt er niet in te bewijzen dat de Dienst Vreemdelingenzaken effectief deze aanvraag van 18 november 2011 zou ontvangen hebben en verloren. Het bewijs van aangetekend schrijven toont enkel aan dat een zending naar Dienst Vreemdelingenzaken werd verstuurd, maar bewijst niet dat deze zending de aanvraag om machtiging tot verblijf bevatte.

Aldus kan de verwerende partij gevolgd worden waar deze stelt:

“Verzoekster slaagt er ook niet in te bewijzen dat de Dienst Vreemdelingenzaken effectief een dergelijke aanvraag zou ontvangen hebben. Ook het bewijs van het aangetekend verzenden naar de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 november 2011 is hiervan geenszins een bewijs. Dit is slechts een bewijs dat op 18 november 2011 een zending aangetekend werd verzonden naar de Dienst Vreemdelingenzaken, doch geenszins een bewijs dat dit een verzending van de aanvraag om machtiging tot verblijf was, noch dat de aangetekende zending werd afgeleverd aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het betrof geen aangetekende zending met ontvangstbewijs. Zoals eveneens gesteld in de bestreden beslissing, werd de initiële aanvraag aangetekend verzonden op 9 mei 2012.”

De verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aanvraag van 9 mei 2012 diende te beschouwd te worden als de initiële aanvraag tot machtiging om verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.5. Voorts blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de aanvraag die op 9 mei 2012 werd verstuurd niet was vergezeld van een standaard medisch getuigschrift. Uit het administratief dossier blijkt wel dat het vereiste standaard medisch getuigschrift later werd overgemaakt bij brief van verzoekster gedateerd op 11 mei 2012.

2.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen” luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het

medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...)

2° (...);

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4°(...)"

2.7. Uit de duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden die worden vermeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf "samen met" het standaard medisch getuigschrift moet worden overgemaakt. Dit vereiste standaard medisch getuigschrift moet worden opgesteld voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, meer bepaald zoals gepubliceerd in bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Voorts volgt duidelijk uit de wet dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren wanneer de aanvraag niet vergezeld wordt van een standaard medisch getuigschrift.

Immers uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden moeten worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 6 november 2012, nr. 221.269 en RvS 4 juli 2012, nr. 220.173).

2.8. Reeds werd vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden kon aannemen dat op 9 mei 2012 de initiële aanvraag tot machtiging om verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de medische getuigschriften die de aanvraag van 9 mei 2012 vergezelden, inderdaad niet werden opgesteld conform het model van standaardgetuigschrift zoals vereist door artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet en zoals gepubliceerd in bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Tenslotte werd ook vastgesteld dat het standaard medische getuigschrift pas op 11 mei 2012 werd overhandigd.

Aldus toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze of met miskenning van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat "het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag" en derhalve de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard.

Er is geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad concludeert dat de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Ten overvloede benadrukt de Raad dat verzoekster niets in de weg staat om een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES